

Alkotmánybíróság
1015 Budapest, Donáti u. 35-45.

Ügyszám: IV/4849-3/2021.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/4849-6/2021	
Érkezett: 2022. MARCH 11. Eltérő	
Példány: 1	Közeletróda:
Melléklet: 1	5

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. Törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztjük elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Budapest Környéki Törvényszék 3.Pf.20.166/2020/17. sz., illetve azt hatályában fenntartó Kúria, mint felülvizsgálati bíróság, Pfv.II.20.539/2021/2. sz. határozatainak alaptörvény-ellenességét az Alaptörvény tulajdonhoz való jog XIII. cikk (1) bekezdésének, illetve a tisztességes eljáráshoz való jogot garantáló XXVIII. cikk (1) bekezdésének és a megsértése miatt, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat semmisítse meg. Indítványozók az indítvány közzétételéhez hozzájárulnak.

A kérelem indoklásaként az alábbiakat adjuk elő:

I. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Indítványozók

ingatlan tulajdonosa, illetve előbbiek azok hasznélvezői. A családi tulajdonból az indítványozók közel negyven éven át, a szomszédokhoz hasonlóan, zavartalan pihenési lehetőséget élveztek az 50 év feletti fenyők és diófák közelségében. Ez a helyzet megváltozott azzal, hogy a 2010-es évek elején egy nagy cukrászda került megépítésre az indítványozók közvetlen szomszédságában. A cukrászda több tucat vendéget is befogadó szabadtéri terasza úgy lett kialakítva, hogy az zavartalan panorámás kilátást biztosítson a cukrászda vendégei számára, mely során indítványozók ingatlana is beláthatóvá vált.

Indítványozók az illetékes bíróságtól kérték 2013-ban a birtokháborítás megállapítását, valamint azt hogy a szükségtelen zavarás megszüntetésére a perbeli alperest, kötelezze. A Budaörsi Járásbíróság 19.P.23.270/2013/25. számú közbenso ítéletével megállapította, hogy az alperes a terasz kialakításával az indítványozókat szükségtelenül zavarja. A bíróság megállapította, hogy „az alperes tulajdonában álló ingatlan teraszáról, az ott tartózkodó vendégek a felperes tulajdonában és használatában álló telek alapvető életterének számító faházat és az azelőtti füves területet minden időszakban a fák lombzatától

függetlenül látják, ugyanis az alperesi terasz rász úgy került kialakításra, hogy az panorámás belátást nyújt a felperesi ingatlanra évszaktól függetlenül.” (1. sz. Melléklet)

A bíróság megállapította, hogy *„a felperesek magánélethez és zavartalan pihenéshez fűződő joga hangsúlyosabb, mint az alperesi teraszon tartózkodó vendégek szép kilátáshoz fűződő joga, ezért az érdeksérelmet a felperesek rovására egyértelműen megállapíthatónak tartotta.”*

Szintén kiemelte a bíróság, hogy alaptalan az alperes lombos fák takarására való hivatkozása, mert az érintett diófák lombozata a november 15-i szemlén már egyáltalán nem rendelkeztek, és a vendéglő részéről bármikor bárki bemehet. Hangsúlyosan, a bíróság megállapította, hogy *„szélsőséges időjárási viszonyok okozhatnak olyan változást a növényzetben, amelynek következtében a felperesi ingatlan még inkább elveszti az intimitását, ezért az alperes a zavarás fenn nem állásának körében a növényzetre alappal nem hivatkozhat.”*

A bíróság végezetül megállapította, hogy *„lényeges momentum a hátrányok okozásának elkerülése, amelyet jelen esetben az alperes nem kísérelt meg, ... a szükségtelen zavarás megvalósul és elkerülhető lenne az alperesi teraszon olyan megoldás kialakításával, amely a teraszcól a felperesi ingatlanra történő direkt rálátást megakadályozza, ennek módját azonban a bíróság a közbenső ítélet jogerőre emelkedését követően fogja vizsgálni.”*

A Budapest Környéki Törvényszék a közbenső ítéletet helyben hagyta, az első fokú bíróság megállapításait teljes mértékben megalapozottnak találta. Megállapította, hogy *“a vendéglő teraszáról a felperesi ingatlanra történő belátás lehetősége, ennek alapján a belátás ténye, jelentős intimitás veszteséget okoz a felperesi ingatlanon, az ott tartózkodókat ez a körülmény megalapozottan zavarja, amely zavarás a törvényszék megítélése szerint is szükségtelen mértékű, annál is inkább mert annak kiküszöbölése – ha az épület teraszát az építkezés során az adott irányba tájolták, amely körülmény már meg nem változtatható – kisebb beruházással megvalósítható.” (2. sz. Melléklet)*

Kiemelte még a másodfokú bíróság, hogy azt kell vizsgálni, hogy *“az alperes a terasz adott helyen való felépítésével nem lépte-e túl a tulajdonjog gyakorlásával szükségképpen együtt járó zavarás kereteit.”* Szintén nyomatékkal utalt arra a másodfokú bíróság, hogy *“az adott környezetben az alperesi terasz zavaró hatása az átlátás lehetővé tételével szükségtelen zavarásnak tekinthető.”*

Fentiekből kitűnik, hogy az az alap jogi kérdés, hogy az alperesi ingatlan teraszának kialakítása, a feleperesi ingatlan növényzetétől függetlenül szükségtelenül zavarják az indítványozókat, jogerősen el lett bírálva. Ezzel együtt az is jogerősen megállapításra került, hogy az alperesnek kell majd kialakítani olyan megoldást, vagy arra majd a bíróság kötelezi, mely megakadályozza a teraszcól a felpersi ingatlanra való belátást. Ez egy ítélt dolog, melyre egy jogállamban minden érintett fél joggal alapozhat. Fentiek kapcsán indítványozók megvásárolták a szomszédos ingatlant is, melyre házat építettek, tudván, hogy a teraszcól felperesi ingatlan irányába történő rálátás megszüntetését jogerős (közbenső) ítélet mondja ki.

A szükségtelen zavarás megszüntetésének kivitelezésének tárgyában a Budaörsi Járásbíróság hozott határozatot, mely érdemben nem a teraszról való feleperesi ingatlanra való rálátást szüntette meg, hanem a terasz használatának időszakos használatát, melyet egyik peres fél sem kért, tiltotta meg. (3.P.22.590/25.)(3. sz. Melléklet) A megalapozatlan ítélet ellen mindkét fél fellebbezett.

A Budapest Környéki Törvényszék, másodfokon eljárva, a korábbi jogerős közbenső ítéletben foglaltakhoz képest 180 fokos pálfordulással, az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és felperes keresetét elutasította. A bíróság indoka röviden összefoglalható: szerinte az eltelt évek során megváltozott körülmények (pl. felperesek által telepített növények és a több épületből álló társasházi lakások miatt állítása szerint csupán pár négyzetméterre kiterjedően engednek erősen korlátozott belátást, mely nem valósít meg szükségtelen zavarást. A teraszon kialakítandó, felperesi ingatlan irányába történő kilátást akadályozó megoldás kialakítását már nem is vizsgálta a bíróság a "már nem létező belátásra" hivatkozva! (4. sz. Melléklet)

Felperes a megdöbbenően tisztességtelen ítélettel szemben felülvizsgálati kérelemmel fordult a Kúriához, amely formai okokra hivatkozva, jóllehet a jogsértések jól meghatározhatóan meg lettek fogalmazva, a kérelmet végzésben elutasította. (Pfv.II.20.539/2021/2. sz.) (5. sz. Melléklet)

A fentiekkel, indítványozó kimerítette az összes hazai rendes bírósági jogorvoslati lehetőséget.

Az Alkotmánybíróságnak benyújtandó alkotmányjogi panasz határnapja a Kúria határozatának 2021. október 4-i kézhezvételétől számított 60 nap, azaz 2021. december 3. A hiánypótlási felhívás egyrészről 2022. február 8-án, valamint 2022. február 17-én kerültek átvételre, így annak határnapja 2022. március 10, valamint 2022. március 19.

Indítványozók érintettsége a támadott határozatok kapcsán egyértelmű. Mint tulajdonos, illetve haszonélvezők az érintett ingatlan kapcsán elszenvedett birtokháborítás, valamint a jogerős közbenső ítéletben foglalt jog alapjogsértő elvonása kapcsán fellépni ők jogosultak.

II. Az alkotmányjogi panasz érdemi indoklása

Az egyik legalapvetőbb emberi és az Alaptörvény XIII. cikkében rögzített alapjog a tulajdonhoz való jog, valamint XXVIII. cikkében is rögzített alapjog a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog. A tisztességes eljárás (fair trial) olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek a figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes [6/1998. (III. 11.) AB határozat, ABH 1998, 91, 95]. A tisztességes eljáráshoz való jog olyan abszolút jog, amellyel szemben nem létezik mérlegelhető más alapvető jog vagy alkotmányos cél, mert már maga is mérlegelés eredménye [14/2004. (V. 7.) AB határozat, ABH 2004, 241, 266]. A tulajdonhoz való jog még a fentiekénél is hangsúlyosabb, ha lehet ilyen, mivel azt már az Emberi Jogok Európai Bírósága is

megállapította, hogy egy jogerősen megítélt jog elvonása a tulajdonjog sérelmét eredményezi.

Az Alkotmánybíróság a 20/2017. (VII. 18.) AB határozatában összefoglalóan kimondta, hogy „[a]z Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes bírósági eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes bírósági eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon {lásd 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}.”

A. A bíróságoknak a jogerős közbenső ítéletben foglaltak felülbírálása jogsértő

1. Az első és másodfokú bíróságok alapjogsértő eljárása

A másodfokú bíróság, felülbírálván az egyébiránt megalopzatlan elsőfokú ítéletet, számos módon megsértette a tisztességes eljárás alapjogban garantált elvét. Fontos kiemelni, hogy a közbenső ítélet egyértelműen megfogalmazta 2016 októberében, miszerint az indítványozóknak a magánszférája sérült azzal, hogy az alperes vendéglátói vállalkozás egy hatalmas teraszt létesített úgy, hogy az a felperesi ingatlanra panoráma szerűen rálát és ezzel a felperesek magánszférája indokolatlanul csökken, őket szükségtelenül zavarják. A jogerős közbenső ítélet azt is megállapította, hogy a terasz kialakításával kell olyan végleges megoldást kialakítani, mely megszünteti a szükségtelen zavarást. Konkrétan ki lett fejtve, hogy a felperesi ingatlan zöldnövényzettel “nem takarózhat” alperes. Ez egy tisztességes és logikus ítélet volt, melyre felperesek joggal alapozhattak.

Nevezetesen, alperes nem élvezheti annak előnyét, hogy a felperesi ingatlanon, felperes költségén és idejében esetleg szép növényzet alakul ki. Ez már csak azért is van így, mert mint arra a bíróság is rávilágított, a zöldnövényzet bármikor elpusztulhat, az évszakosan ritkul stb., tehát olyan megoldást köteles az alperes kialakítani, mely a teraszáról felperesi ingatlan irányába a belátást megakadályozza.

Ennek ellenére, a másodfokú bíróság 2020-ban, (lombhullatás előtt) megtartott szemlét tartott, mely során már teljesen másképp látták ugyanazon kilátást ugyanazon terasról mint látta a bíróság 2016-ban. Indoklásuk szerint, a zöldnövényzet a felperesi ingatlanon már eltakar mindent, így a terasról, állítása szerint már nem lehet belátni a felperesi ingatlanra. Amit pedig szerinte a fák nem takarnak el, azt eltakarja az új építmény a szomszédos ingatlanon.

A tisztességes eljárás alapköve, az valós tényeken alapuljon. Ténykérdés, hogy a másodfokú bíróság szisztematikusan eltért a négy évvel korábban tett megállapításaitól. Felpereresi ingatlan továbbra is ugyanúgy belátható a teraszról mint korábban. Azon túl, hogy a felperesi zöldtakaróra sem a jogerős közbenső ítélet, sem a józan logika szerint sem hivatkozhatna az alperes és a bíróság, a másodfok szerint az 50 évnél idősebb diófák és fenyőfák 2016 és 2020 között olyan mértékben megnövekedtek, hogy míg korábban nyilvánvaló volt a szükségtelen zavarás és a belátás a felperesi ingatlanra a teraszról, az pár év alatt hirtelen teljes takarást biztosított már a teraszról nézve. Mind a józan logika, mind a közelmúltban készített fotók bizonyítják, hogy a bíróság állítása, jobb szó híján, hazugság. (6. sz. Melléklet)

Szintén valótlan, hogy több ház épült volna időközben, ami az ingatlanra való belátást a teraszról érdemben megszüntette volna. Már a határozat megfogalmazása is koncepciózus, hiszen azt a látszatot kelti mintha, több ház épült volna a terasz és a felperesi ingatlan között. Ezzel szemben az igazság az, hogy kettő ikerház épült, egymás mögött, azaz a hátsó ház egyáltalán nem is bír jelen belátás kapcsán relevanciával, úgy ahogy az ikerház bal oldalán elhelyezkedő ingatlanrész sem, mivel ez egyáltalán nem takar semmit a felperesi ingatlanból. Azaz kis mértékben csak és kizárólag egy ingatlan, az első ikerház jobb oldala lehet releváns, de a bíróság tisztességtelen módon próbálta azzal a látszattal alátámasztani a tisztességtelen jogerőt feltörő ítéletét, mintha több ingatlan időközben a terasz és a felperesi ingatlan közé került volna.

Az már csak hab a tortán, hogy a bíróság elhallgatta, illetve szerinte figyelmen kívül hagyandó az a tény, hogy mindkét ikerház jobb oldalán elhelyezkedő ingatlan felperesek tulajdonát képezik, akik épp a jogerős közbenső ítélet miatt - azaz tudván, hogy az ingatlan irányába történő rálátást alperesnek a jogerős közbenső ítélet alapján majd meg kell szüntetniük - döntöttek úgy, hogy megvásárolják a területet!

Szintén hangsúlyos, hogy a tisztességes eljáráshoz kapcsolódó alapjog, hogy ésszerű időn belül bírálja el egy bíróság a felek jogvitáját. Egy birtokháborítási jogvita közel 8 évig húzódó elbírálása nem ésszerű. Különösen igaz ez, és tökéletesen szemlélteti az eljárás abszurditását, hogy a másodfokú tisztességtelen ítélet épp arra alapozza a jogerő feltörését, hogy idő közben megnöttek a fák a felperesi ingatlanon. Azon túl, hogy egy 50 éves fa nem lesz sokkal nagyobb 54 éves korára, de ha igen, akkor épp azt bizonyítja a bíróság ítélete, hogy nem ítélezett ésszerű időn belül. **Ha ugyanis olyan hosszú időt vesz igénybe egy sima birtokháborítási eljárás, hogy időközben a fák is megnőnek az már prózai magaslathoz emeli az eljárás elhúzódnak problémáját!**¹

¹ Jelen per elhúzódása ugyanúgy abszurd mintha egy gyermekelhelyezési perben 8 éven át húzza a bíróság az eljárást, majd miután nagykorú lesz a gyerek, elutasítja a keresetet okafogyottság címén. Ezen példához képest annyiban más a helyzet, hogy ugyan 8 év alatt valamennyit nőtt a növényzet, az azonban közel sem takarja be a felperesi ingatlant, még ha eltekintünk attól a tényről, hogy a jogerős ítélet szerint növényzetre alperes nem hivatkozhat a szükségtelen zavarás tekintetében. Mint a csatolt fotó alapján látható, egyáltalán nem szűnt meg a belátás az alperesi teraszról a felperesi ingatlanra, mivel igen jól kivehetően látható a fényképen a [REDACTED] feliratok. (7. sz. Melléklet) A jogerős ítélet alapján elvileg nyugodtan kirakható lenne az, hogy felperes véleménye szerint [REDACTED] tanácselnök korrupt vagy szakmailag alkalmatlan tanácselnöknek, hiszen azt senki nem látná a teraszról a bírónő szerint. Gyaníthatóan mégis zavarná és gyorsan tudomást szerezne mindenki az állítólag "be nem látható telken"

Egy jogerős ítéletet nem lehet felülmúlni. Ez még akkor sem lehetséges, ha esetleg pár évvel később ugyanazon bíróság, valamilyen titokzatos okból épp egy milliárdos budavidéki vállalkozás javára el kíván térni a korábbi ítéletétől. Lehet, hogy 2020-ban már nem úgy látják valami okból ugyanazon bírák ugyanazon problémát mint korábban, de ahhoz kötve vannak – egy jogállamban. Azaz, ha 2016-ban nem volt figyelembe vehető a felperesi zöldnövényzet, akkor 2020-ban sem. Ha 2016-ban a terasz tulajdonosa volt kötelezve, hogy ő alakítson olyan megoldást, hogy a frissen épült vendéglátó helyiségéből tucatnyian ne a felperesi ingatlanra lássanak rá, akkor az 2020-ban is így kell legyen. A másodfokú bíróság megállapítása szerint nyugodtan lehetne nudista rendezvényt szervezni a felperesi ingatlanon egy nyári nap közepén, a teraszcsozról oda már nem lehet belátni. Vagy ki lehetne tenni egy táblát, hogy a Magyar bírók egy része tisztességtelen. Elvileg ez magánvélemény maradna, hiszen a teraszcsozról már felperesi ingatlanra nem lehet belátni. A tények mást mutatnak.

Az elsőfokú bíróság, majd a másodfokú bíróság, elvárható módon, egy tisztességes eljárást folytatott le és jutott el az összes bizonyíték mérlegelésével egy tisztességes közbenső ítéletig. Négy évvel később, amikor már csak a szükségtelen zavarást előidéző fél teraszáról a belátás megszüntetéséről kellett volna, hogy szójjon a tárgyalás, másodfokú bíróság azt egy tisztességtelen eljárásban, a jogerős ítéletet kijátszva, és a 2016-ban pernyertes félből 2020-ra, a felperes növekvő növényzetére és a felperes által megvásárolt ingatlanra hivatkozva pervesztes felet kreált. Fentiek okán, indítványozóktól alapjog ellenesen elvont tulajdont, illetve megsértette a tisztességes tárgyaláshoz, illetve az ésszerű időn belül történő jogvita elbíráláshoz való alapjogát.

2. A Kúria alapjogsértő eljárása

A T. Alkotmánybíróság hiánypótlásra hívta fel az indítványozókat, melyben azt kérte, hogy a beadványban fejtsék ki azt, hogy a Kúria Pfv.II.20.539/2021/2. sz. határozata miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel.

A Kúria az előterjesztett felülvizsgálati kérelmet érdemi vizsgálat nélkül, hivatalból utasította el. Ez a döntés önmagában is alapjogsértő, hiszen a fentiekben is már kifejtett tisztességes eljáráshoz való jogot sérti az alábbiak szerint.

A tisztességes eljáráshoz való jog tartalmi eleme, hogy a rendes bíróságok a feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához és *ésszerű időn belül* történő befejezéséhez való jogát érvényesítse. Ezt tartalmazza mind a régi (és jelen jogvita szempontjából releváns) Pp. 2. §, mind az alábbiakban kifejtett nemzetközi joggyakorlat is. **Az eljárás akkor fejeződik be, ha a magyar rendes bíróságok által kínált összes jogorvoslati lehetőségét egy fél kimerítette, melynek része a Kúria előtt előterjesztett felülvizsgálati kérelem.** Csak a felülvizsgálati kérelem lezárultát követően lehet megítélni azt, hogy ésszerű időn belül történt-e egy eljárás lefolytatása. Ez a feladat értelemszerűen a T. Alkotmánybíróságra tartozik és független attól, hogy milyen indokkal utasította el a Kúria a felperes indítványát, mivel végérvényesen az a határozat

látható táblákról, úgy ahogy most is jól kivehető módon látható a fényképen is látható üvegmedence, mely [REDACTED] szerint nem is látható a teraszcsozról...

zárta le a rendes bírósági eljárást amiben még a bíróságoknak lehetőségük lett volna a jogszabályoknak és az Alaptörvény előírásainak érvényt szerezni.

Mint az korábban a beadványban kifejtésre került, az a cinikus és egyébként *res iudicata*-t sértő, másodfokú határozat, mely épp a sok év alatt, felperes telkén található, az ő költségén és idejében gondozott megnövekedett növényzetre hivatkozik, nagyon szemléletesen példázza azt, hogy nem történt meg a jogvita ésszerű időn belül történő rendezése. Ha ugyanis a rendes bíróságok az elvárható pár éven belül az igen egyszerű jogvitát lezárják, akkor még a másodfokú bíróság által jogsértően hivatkozott új lakóépület, sem a megnövekedett növényzet nem biztosított semmiféle takarást, mivel az épület még nem épült meg, illetve a növényzet kisebb volt. Az elhúzódó eljárás része a Kúria tevékenysége is, így az ő eljárása is része a tisztességtelenül elhúzódó eljárásnak.

Fentiekén túl fontos kiemelni, hogy a Kúriának a felülvizsgálati kérelem hivatalból való elutasítása jelen ügyben alapjogsértő. A Kúria a felülvizsgálati kérelem hivatalból való elutasítását azzal indokolta, hogy a felperes nem nevezett meg konkrét jogszabályhelyet, melynek megsértését sérelmezte. Azt a Kúria sem vitatta, hogy felperes pontosan megnevezte a határozatot melyet sérelmezett, megnevezte azt is, hogy milyen tartalmú határozatot kíván, továbbá kifejtette azt, hogy milyen okból kéri a határozat megváltoztatását. Láthatóan a Kúria formai és nem tartalmi okból vélte indokoltnak a felperesi kérelmet elutasítani. A Kúria ezen eljárása alapjogsértő, mivel sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot azáltal, hogy figyelmen kívül hagyta egy jogállamban az egyik legfontosabb jogelvet, nevezetesen a *res iudicata*-t és az azt szabályozó jogi környezetet.

A *res iudicata* jogintézménye tekintetében egy alapvető eljárásjogi intézményről, elvről beszélhetünk, amely a jogállamiság egyik alapkövét, a jogbiztonságot szolgálja. Ebből kifolyólag a *res iudicata* olyan jogintézmény, amelynek érvényesülése az egész jogrendszeren belül kiemelt hangsúllyal biztosítandó. Ez a fontos jogelv annyira alap, hogy az nem igazán jogszabályi szinten szabályozott, és arra való konkrét – jogszabályhellyel történő – megjelölés megkövetelése értelmezhetetlen és jelen esetben alkalmazhatatlan.

A polgári perrendtartásról szóló törvény (a továbbiakban: a „Pp.”) 229. § (1) bekezdése értelmében, „**a keresettel érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanabból a tényalapból származó ugyanazon jog iránt ugyanazok a felek egymás ellen új keresetet indíthassanak, vagy az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessék**”. Ez az egyetlen egy jogszabályhely a régi Pp.-ben mely a *res iudicata* jogintézményével foglalkozik. Ez a jogszabályhely azonban *expressis verbis* nem volt alkalmazható és hivatkozható a felülvizsgálati eljárásban, mivel a jogerő intézménye, melyet a másodfokú bíróság megsértett az egy **közbenső ítélet** volt, nem egy ítélet. Ráadásul, a másodfokú bíróság **nem a felek új keresete vagy vitatása alapján** folytatta le jogi ámokfutását, hanem igen jóhiszemű (figyelmen kívül hagyván a világszerte ismert magyar korrupciós viszonyokat) feltételezésből kiindulva “önszorgalomból”. Tehát azon eljárás során mely már csak arra volt hivatott, hogy megállapítsa, hogy miként szükséges a jogerős közbenső ítéletnek érvényt szerezni, azaz elérni, hogy a milliárdos vállalkozó tulajdonában lévő vendéglátó egység miként hárítsa el a környezete szükségtelen zavarását, gondolta úgy hirtelen a

másodfokú bíróság, hogy nincs is miben már eljárnia, hiszen - tényszerűen hamis állítása szerint - megszűnt a szükségtelen zavarás a megnövekedett növényzet által (melyre ismételt és hangsúlyosan, a jogerős közbenső ítélet szerint hivatkozni nem lehet).

E tekintetben pedig alapvető jelentőséggel bír a **BH2002. 235.** számú legfelsőbb bírósági határozat, mely kimondja, hogy „*az ítélt dolog tárgya: a keresettel érvényesített jogról való döntés, az annak alapjául szolgáló releváns tények és jogi okfejtések, így a felek közötti jogviszony minősítése is, amely utóbb vitássá nem tehető, attól egy későbbi perben a bíróság sem térhet el*”.

Nincs olyan jogszabályhely, mely konkrétan a *közbenső ítélet* jogerejét védené. Ettől még nyilvánvaló, hogy az is a *res iudicata* alapvető jogelv védelmét kell élvezze. Olyan jogszabályhely sincs, ami konkrétan azt írja elő, hogy a feleknek egy elbírált jognak új eljárásban történő vitatása nélkül egy bíróság kötve van egy jogerős közbenső ítélethez. Mégis a legalapvetőbb jogintézményt, a *res iudicata*-t és ez által a tisztességes eljáráshoz való jogot sérti az, hogy egy bíróság felülírja a jogerős közbenső ítéletet. Konkrét jogszabályhely hiányában, felperes kifejezetten nagy részletességgel körülírta a felülvizsgálati kérelemben azt, hogy miért jogellenes a jogerős ítélet. Fentiek tükrében sérti felperes tisztességes eljáráshoz való alapjogát, hogy a Kúria, egy nyilvánvaló és durva jogsértés ellenére, különös tekintettel arra, hogy a közbenső ítélet jogerejét, illetve az önkéntes – azaz felek elbírált jog újbóli vitatása nélkül történő - jogerő feltörését *expressis verbis* semmi jogszabályhely nem tiltja, felperes felülvizsgálati kérelmét elutasította.

B. A Bírósági Határozatok Sértik az Alkotmánybíróság és a Európai Emberi Jogi Bíróság Gyakorlatát

Emberi Jogok Európai Egyezményének 6. cikk, 1. bekezdésében rögzített tisztességes eljáráshoz fűződő jog meghatározó része a jogbiztonság. A jogbiztonság fogalmi körébe tartozik, hogy a bíróságok jogerős döntéseit más bíróságok, hatóságok kötelesek tiszteletben tartani. Ebből következően a jogerős ítéletre vonatkozóan indított új eljárás, a *res iudicata* megsértése sérti az Egyezmény 6.cikkét (*Brumarescu v. Románia*, 1999. október 28., no.28342/95, és *Rosca v. Moldova*, 2005. március 22., no. 6267/02).

Az Egyezmény ezen cikkéhez harmonikusan illeszkedik a magyar jogrend is, mikor a Magyar Alkotmánybíróság 9/1992 (I.30.) határozatának V.(4). bekezdésében többek között kimondja:

“Az anyagi igazságosság és a jogbiztonság követelményét a jogerő intézménye hozza összhangba a jogbiztonság elsődlegessége alapján. A jogerős határozatok megváltoztathatatlenségéhez és irányadó voltához alapvető alkotmányos érdek fűződik. A jogbiztonság megköveteli, hogy a jogerős határozat – az eldöntött kérdés személyi és tárgyi keretei között – irányadóvá váljék mind az eljárásban résztvevőkre, mind a később eljáró bíróságra, illetőleg más hatóságra. Ha a jogerő beálltához előírt feltételek teljesültek, akkor annak hatálya a határozat tartalmi helyességétől függetlenül beáll.”

Az Egyezmény és a Bíróság gyakorlata alapján tisztességtelen egy eljárás akkor is, ha egy eljárás indokolatlanul elhúzódik, az ügy összes körülményét figyelembe véve. (*Frydlender v Franciaország*, 2000. június 27, no. 30979/96) Nyilvánvaló, hogy egy sima birtokháborítási ügy 8 évig történő elhúzódása abszurd, különös tekintettel arra, ha ezen időszak végén a sértett érdekkörében felmerülő növényzet megnövekedésére hivatkozik a bíróság. Szintén sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot az ha a bíróság figyelmen kívül hagyja egy fél érdemi és fontos indokait (*Pronina v. Ukraine*, 2006. július 18, no.63566/00), valamint ha az eljárás "összességében" nem volt tisztességes (*Barbera, Messegue és Jabaro v Spanyolország*, 1988. december 6., no. 10590/83; *Khamidov v Oroszország*, 2007. november 15, no. 72118/01). Ténykérdés, hogy a másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a jogerős közbenső ítéletet, megsértette annak jogerős rendelkezéseit, valamint tényszerűen azt a hamis megállapítást tette, hogy feleperesi ingatlanra nem lehet belátni. Nyilvánvaló a bíróság hamis állítása, és az is, hogy ilyen állítást nem tett volna ha épp az ország egy prominens politikusának az ingatlanára láthatna be egy újonnan épülő étterem teraszáról 50 kíváncsiskodó ember és tanulmányozhatja, hogy családja miként látbtempózik a medencéjében. A fenti alapjogsértéseket, azok súlyától eltekintve, a fentebb kifejtettek szerint a Kúria alapjogsértően és tisztességtelenül, érdemi vizsgálat nélkül hagyta helyben, jöllehet a jogbiztonság, ide értve a *res iudicata* védelme a rendes bírósági rendszerben legfőbb öre kellene legyen.

Végezetül szükséges még pár gondolat erejéig kitérni arra is, hogy mind az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése, mind az Egyezmény Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke védi a tulajdonhoz való jogot. Ennek következetesen érvényt szerzett mind az Alkotmánybíróság gyakorlata, mind a strasbourgi Emberi Jogi Bíróság gyakorlata. Ezt az elvet nyomatékosítja a Magyar Alkotmánybíróság 17/1992 (III.30.) AB határozatának 6. bekezdésében, mikor "az Alkotmánybíróság elvi éllel mutat rá arra, hogy az Alkotmány 13.§(1) bekezdése nemcsak a tulajdonjog, hanem az azzal összefüggő minden vagyoni jog biztosítására vonatkozik. Az Alkotmány 9.§(1) bekezdése ezért a tulajdonvédelem körében az egyéb vagyoni jogok védelmét is biztosítja."

A Bíróság számtalan esetben foglalt akként állást, hogy az ingatlan jogán túl, a magántulajdon védelme az ingatlanhoz kötődő egyéb vagyoni értékű jogokra is kiterjed (*Pressos Compania Naviera S.A. és Társai v. Belgium*, 1995. november 20, no. 17849/91), valamint, hogy a megítélt jog elvonása sérti a tulajdonjogot. (*Stran Greek Refineries and Stratis Andreadis v. Görögország*, 1994. december 9., no. 13427/87) Jelen ügyben az által, hogy egy ítélt dolgot (jogot), azaz a szükségtelen zavarást megállapító, majd azt megszüntetni rendelő határozatot anullálta a másodfokú bíróság, valamint hagyta helyben a Kúria, így felperes ingatlana is kevesebbet ér, hiszen nyilván értékcsökkentő hatása van annak, ha egy ingatlan jelentős része, ide értvén a szabadtéri úszómedencét is, akár 50 fős idegenekből álló, iszogató közönség által akadálytalanul belátható.

Fentiek alapján indítványozók kérik, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a Budapest Környéki Törvényszék 3.Pf.20.166/2020/17. sz., illetve azt hatályában fenntartó Kúria, mint felülvizsgálati bíróság, Pfv.II.20.539/2021/2. sz. határozatainak alaptörvény-ellenességét és az Abtv. 43. §-ának megfelelően, azokat semmisítse meg és a

szükségtelen zavarás megszüntetése kérdésében a bíróságokat tisztességes és gyors eljárás lefolytatására utasítsa.

Tisztelettel,

